

Tieteellinen koe ei aina tuo mukanaan lieveilmiöitä

Tohtori von Menner sytyttää piippunsa ja nykäisee vivusta. Ilta on sateinen ja myrsky alkaisi hetkenä minä hyvänsä. Tohtori vääntelelee hammasrattaita, kiristää hihnaa ja pyörittelee siihen sidoksissa olevia muttereita. Mikroaaltoenergia ei pääse metallin läpi, joten se heijastuu ja aiheuttaa kipinöintiä. Ongelmalle pitänee tehdä jotain.

Von Menner kaivaa olkalaukustaan pyöröporakoneen ja tekee metallilevyyn kolme pientä reikää. Puhallus ja monimutkainen helvetinkone on valmis vastaanottamaan sähköisiä mikroimpulsseja. Kun lasinen pyörintätaso alkaa liikehtiä, asettaa Tohtori foliopäällysteisen kypärän päähänsä. Antaa ukkosen tulla. Hän olisi valmis.

Salaman välähtäessä Tohtori von Menner kokee, kuinka sähkövirta iskeytyy suoraan hänen nivusiinsa. Silmät tuntuvat pullistuvan ulos kuopistaan ja kipu vie järjen. Von Menner kiroilee ja sätkii, kuin polkupyöränsä kadottanut tarha-apina.

Tohtorin uskollinen avustaja Igor, tuo valpas kyttyräselkä, nappaa seinustalta harjan ja työntää isäntänsä tottunein ottein pois virtapiiristä. Huoneessa on viimein hiljaista. Igor sulkee ikkunan, suoristaa rypistyneen verhon ja palaa keittiöön. Päätään puistellen hän jatkaa illallisen valmistamista. Perunat eivät vielä kiehu.

Savuavaa tukkaansa harova tohtori von Menner nousee ja katsoo peiliin. Ei. Hän ei muuttunutkaan kammottavaksi hirviöksi, joten tuo mustunut herrasmies pysyy peribrittiläisenä yläluokan herrasmiehenä. Kämmenselätkin olivat karvattomia kuin lapsen takamus. Yliluonnollisen miehekkäistä hirviövoimista saisi vain haaveilla.

Masentuneena von Menner ottaa käsiinsä ristipäämeisselin ja jatkaa voimahihnan kiristämistä. Alkuviikoksi on taas luvattu sadetta.

20.02.2018 Mika Keränen